

La vida que ens podem permetre

Avui que el meu avi ha mort, em sembla que sí que n'hi ha algunes, de veritats

Foto: Kai Engel

Fa molt de temps que penso que algun dia hauré d'escriure la història de la meva vida. Serà una història ridícula, insignificant, com tantes que se n'escriuen, un gruix considerable d'ombres que s'enfilen per aquí, que degoten per allà. Paraules. Al cap i a la fi, la lamentable essència de tot plegat no és res més que un perfum que s'escola, una fragància que ens atreu salvatgement cap a una mena de neguit; fins que hi ha la diàspora, dèspota com una aposta, com una posta, una posta de tot, que esmorteix el blau; i el cos entra en una mena de calma que prové de la ficció.

Fa molt de temps que penso que algun dia hauré d'escriure la història de la meva vida. I ara, que s'ha mort el meu avi patern, ho he tornat a pensar. Hi he pensat després d'admetre per un moment el seu nerviosisme irritant, la seva preocupació pels altres, la seva cara rodona, la seva soledat, petita però immensa, i els seus ulls blaus (com van els estudis?). No sé si quan l'escrigui, si l'escric, hauré de dir que avui no hi haurà vi a taula, potser perquè la taula ja pesarà massa amb l'enuig de confessions i deures que tot ho riuen, potser perquè quan passen aquest tipus de coses arribem a la conclusió que, el vi, no ens el podem permetre.

Fa molt de temps que penso que algun dia hauré d'escriure la història de la meva vida. I no sé si ens podem permetre, també, les històries. Pusil·lànimes, ens recreem en una memòria que ens traïx i que no ens dóna gaire res més que malentesos. No filem prim, no cal que filem prim, perquè si ho féssim ens enfonsaríem, que el filar prim deu pesar massa. És ben desaconsellable de veure les coses clares, massa clares; forassenyat com arribar a veure el que ens sembla una

veritat que se'ns revela. Avui que el meu avi ha mort, però, em sembla que sí que n'hi ha algunes, de veritats, poques, ben poques, malgrat que no sabia dir quines.

Fa molt de temps que penso que algun dia hauré d'escriure la història de la meva vida. Però que no sigui la meva, sinó la de, posem, el meu avi. Fa temps que ho penso. Avui he tornat a mirar per la finestra. No sé on, no sé què he vist. Al capdavant, cada dia hi ha el mateix. Cada dia el mateix, a fora. Perquè a fora s'hi veu el que hi ha a dins. El que hauríem de fer, potser, d'una vegada, és permetre'ns. Permetre'ns. Però tampoc no sé el què.

Fa molt de temps que penso que algun dia hauré d'escriure la història de la meva vida. Però que no sigui gens la meva vida. Que sigui una cosa que em pugui permetre. Potser.